

Sygn. akt III Pa 23/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Sędziowie:	SSO Monika Obrębska (spr.) SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2015r. w O.

sprawy z powództwa głównego I. K.

przeciwko Szpitalowi (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

o rozwiązanie umowy o pracę z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków przez pracodawcę

oraz z powództwa wzajemnego Szpitala (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko I. K.

o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia

na skutek apelacji Szpitala (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 9 marca 2015r. **sygn. akt** IV P 223/13

orzeka:

oddala apelację.

Sygn. akt III Pa 23/15

UZASADNIENIE

I. K. pozwem z dnia 7 czerwca 2013r. domagała się zasądzenia od pozwanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P. na jej rzecz kwoty 53.901,43 złotych tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013r. do dnia zapłaty, zasądzenia od pozwanego

na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych oraz nadania rygoru natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia.

Pozwany Szpital (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o oddalenie powództwa głównego oraz w pozwie wzajemnym wniósł o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kwoty 64.361,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę na podstawie art. 55 § 1^{k.p.} oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Powódka w odpowiedzi na pozew wzajemny wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, podtrzymując jednocześnie żądania pozwu głównego. Ostatecznie powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 64.361,25 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2013r. do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego i kosztów sądowych według norm przepisanych oraz o oddalenie powództwa wzajemnego.

Pozwany – powód wzajemny wniósł o oddalenie powództwa głównego i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kwoty 64.361,25 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia doręczenia pozwu wzajemnego do dnia zapłaty oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu. Nadto w przypadku niepodzielenia przez Sąd stanowiska pozwanego – powoda wzajemnego, wniósł o zwolnienie na podstawie art. 102 k.p.c. pozwanego od kosztów sądowych w całości.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 9.03.2015r. w zakresie powództwa głównego zasądził od pozwanego – powoda wzajemnego Szpitala (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej I. K. kwotę 64.361,25zł. tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu dopuszczenia się przez pracodawcę ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 maja 2013r. do dnia zapłaty, zasądził od Szpitala (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz I. K. kwotę 5.919zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.700zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oraz wyrokowi w punkcie I. 1. nadał rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 21.453,75zł. Powództwo wzajemne Sąd oddalił i zasądził od powoda wzajemnego Szpitala (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz pozwanej wzajemnej I. K. kwotę 2.700zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd Rejonowy ustalił, że I. K. była zatrudniona w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w P.. Zgodnie z § 67 punkt 1 Regulaminu Pracy 2006 SPZOZ w P. wynagrodzenie pracowników za pracę płatne miesięcznie wypłaca się z dołu nie później niż do 3 – go dnia roboczego następnego miesiąca kalendarzowego, w którym pracownik wykonał pracę. Dotyczy również wypłaty premii oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego. Z ustaleń Sądu wynikało, że w 2012r. powódka nie zawsze uzyskiwała należne jej wynagrodzenie za wykonaną pracę w wyżej wymienionym terminie. Opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia w tym roku kształtowały się w następujący sposób: wynagrodzenie za luty 2012 roku zostało wypłacone w dniu 07 marca 2012 roku, za maj 2012 roku – 08 czerwca 2012 roku, za lipiec 2012 roku – 08 sierpnia 2012 roku, za sierpień 2012 roku – 13 września 2012 roku, za wrzesień 2012 roku – 11 października 2012 roku, za październik 2012 roku – 12 listopada 2012 roku, za listopad 2012 roku – 07 grudnia 2012 roku, za grudzień 2012 roku – 11 stycznia 2013 roku. Opóźnienia występowały również w zakresie wypłaty świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w postaci zasiłku chorobowego. I tak przedmiotowy zasiłek był wypłacany: za styczeń 2012 roku – 15 lutego 2013 roku, za luty 2013 roku – 07 marca 2013 roku i za marzec 2013 roku – 17 kwietnia 2013 roku. Podobna sytuacja dotyczyła również innych pracowników.

Z ustaleń Sądu wynikało, że w związku z pogarszającą się sytuacją ekonomiczną szpitala, w czwartym kwartale 2012 roku dyrekcja rozpoczęła proces restrukturyzacji, który zakładał obniżenie wynagrodzenia we wszystkich grupach zawodowych, poza pracownikami którzy otrzymywali minimalne wynagrodzenie za pracę, na poziomie 20%. Pierwsze dokumenty zawierające porozumienia zmieniające miały być wręczane pracownikom w październiku 2012 roku, kiedy to zaczął się proces formalny redukcji wynagrodzeń. Jeżeli pracownik podpisał takie porozumienie, to przechodził

do dalszej pracy na nowych, mniej korzystnych dla niego warunkach finansowych. Jeżeli takiego porozumienia zmieniającego nie przyjmował, wówczas było mu wręczane wypowiedzenie zmieniające.

Sąd ustalił następnie, że w dniu 30 października 2012r. M. K., pracownica działu kadr, zadzwoniła na Oddział Pediatrii aby poprosić I. K. o przybycie do administracji celem wręczenia jej wypowiedzenia zmieniającego. Kobieta uzyskała jednak informację, że w/wymienionej nie ma. Około południa tego samego dnia M. K. została telefonicznie poinformowana, że I. K. przebywa na zwolnieniu lekarskim. Nadto w dniu 31 października 2012 roku do działu kadr dotarły informacje, że również dr A. D. i dr J. K. posiadają zwolnienia lekarskie.

Sąd ustalił następnie, że zgodnie z § 3 zarządzenia nr 9/96 Dyrektora Zespołu (...) w P. z dnia 18 kwietnia 1996 roku lista dyżurów, zarówno zakładowych, jak i w placówkach terenowych musiała być złożona nie później, niż do 25 dnia miesiąca poprzedzającego dyżur. W związku z tym, że na Oddziale Pediatrii i na Oddziale Neonatologii dyżury były łączone, tzn. że jeden lekarz zabezpieczał te dwa oddziały, to był jeden harmonogram dyżurów. Praktyka była taka, że grafik dyżurów układał ordynator Oddziału Pediatrii, tj. I. K.. Harmonogram dyżurów na oddziałach pediatrii i neonatologii był sporządzany w ten sposób, że lekarze zgłaszali swoje propozycje odnośnie terminów dyżurów, zaś ordynator Oddziału Pediatrii w osobie I. K. spisywała te propozycje „na brudno” do 20 – go dnia miesiąca. Po sporządzeniu takiego grafiku następowała weryfikacja tego, czy propozycje lekarzy zgadzają się z grafikiem i czy komuś coś nie wypadło. Następnie tak sporządzona propozycja grafiku dyżurowego była przekazywana do działu kadr, gdzie następnie była wprowadzana do komputera i był sporządzany wspólny arkusz dla wszystkich oddziałów.

Sąd ustalił, że I. K. przed pójściem na zwolnienie lekarskie przygotowała propozycję grafiku dyżurów na listopad 2012 roku. Choć przedmiotowa propozycja nie trafiła do oddziału kadr, to jednak ostatecznie znalazła się w rękach T. S..

Z dniem 01 listopada 2012 roku P. K. – p.o. Dyrektora Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w P. czasowo zawiesił działalność Oddziału Pediatrii powołując się na siłę wyższą wynikającą z trudności ze znalezieniem lekarzy do pracy, za co decyzją z dnia 07 grudnia 2012 roku Wojewoda (...) nałożył na wyżej wymienionego karę pieniężną. Działalność Oddziału Pediatrii została wznowiona z dniem 21 listopada 2012 roku.

Sąd ustalił następnie, że I. K. od 30 października 2012 roku przebywała na kolejnych zwolnieniach lekarskich, w których niezdolność do pracy była ustalana na następujące okresy: od 30 października 2012 roku do 14 listopada 2012 roku, od 15 listopada 2012 roku do 21 listopada 2012 roku, od 22 listopada 2012 roku do 05 grudnia 2012 roku, od 06 grudnia 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, od 01 stycznia 2013 roku do 20 stycznia 2013 roku, od 21 stycznia 2013 roku do 19 lutego 2013 roku, od 20 lutego 2013 roku do 22 marca 2013 roku i od 23 marca 2013 roku do 30 kwietnia 2013 roku. W trakcie przebywania przez I. K. na zwolnieniu lekarskim Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w P. wystąpił do ZUS z prośbą o stwierdzenie zasadności wystawienia zwolnienia lekarskiego. W odpowiedzi (...) Oddział w P. Inspektorat w O. stwierdził, iż na podstawie analizy dokumentacji lekarskiej lekarz orzecznik stwierdził, że kontrolowane zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy jest prawidłowo udokumentowane. Jednocześnie wyjaśniono, iż wniosek o kontrolę przedmiotowego zaświadczenia lekarskiego wpłynął w terminie uniemożliwiającym wezwanie ubezpieczonej do osobistego stawiennictwa na badanie przez lekarza orzecznika. Na kolejną prośbę z dnia 12 kwietnia 2013r. o stwierdzenie zasadności wystawienia zwolnienia lekarskiego I. K. wystosowaną przez pracodawcę do (...) Oddział w P. Inspektorat w W., po raz kolejny odpowiedział (...) Oddział w P. Inspektorat w O., co miało miejsce w dniu 24 maja 2013 roku. Ponownie na podstawie analizy dokumentacji lekarskiej lekarz orzecznik stwierdził, że kontrolowane zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy jest prawidłowo udokumentowane. Jednocześnie wyjaśniono, iż ubezpieczona nie stawiała się na wyznaczony termin badania na dzień 22 kwietnia 2013 roku. W dniu 24 kwietnia 2013 roku do Wydziału Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji wpłynęło zaświadczenie lekarskie na podstawie którego wyznaczono nowy termin badania na dzień 30 kwietnia 2013 roku. Korespondencja nie została doręczona. W związku z powyższym wystąpiono do lekarza o nadesłanie dokumentacji medycznej.

Sąd ustalił też, że pod koniec 2012r. pojawiły się pierwsze rozmowy pomiędzy A. K. (1) i I. K. na temat założenia własnej działalności gospodarczej. W rozmowach tych uczestniczyła również J. O. (1). W wyniku podejmowanych przez w/

wymienione czynności w dniu 15 lutego 2013 roku zarejestrowano w Krajowym Rejestrze Sądowym Przychodnię (...) I. D., A. K., J. (...) spółka partnerska z siedzibą w P.. Nadto w dniu 08 marca 2013 roku wpisano w/wymienioną spółkę do Rejestru podmiotów Wykonujących Działalność Leczniczą, w którym jako datę rozpoczęcia działalności leczniczej wpisano datę 01 kwietnia 2013 roku. Pomimo powyższego dopiero w dniu 29 kwietnia 2013 roku w C. została zawarta umowa o udzielanie świadczeń gwarantowanych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia – (...) Oddziałem Wojewódzkim w W. a Przychodnią (...) I. D., A. K., J. (...) Spółka Partnerska z siedzibą w P., zaś faktyczne rozpoczęcie działalności leczniczej przez tenże podmiot rozpoczęło się dopiero w dniu 02 maja 2013r.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał powództwo główne za uzasadnione. Sąd przywołał treść z art. 55 § 1¹ § 2 k.p. oraz odwołując się do ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego w zakresie użytego w tym przepisie określenia „ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków” stwierdził, że przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika i uzyskania odszkodowania (art. 55 § 1¹k.p.) jest wina umyślna lub rażące niedbalstwo pracodawcy. Sąd wskazał, że pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 kwietnia 2000 roku w sprawie sygn. akt I PKN 516/99, OSNP 2001/16/516). Z kolei w wyroku z dnia 05 lipca 2005 roku Sąd Najwyższy wskazał, iż niewypłacenie wynagrodzenia za pracę w ustalonym terminie stanowi wystarczającą przyczynę rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹k.p. (I PK 276/04, Wokanda 2006/2/23). Podobnie w wyroku z dnia 10 maja 2012 roku Sąd Najwyższy podniósł, że wypłata wynagrodzenia jest jednym z głównych elementów treści stosunku pracy i podstawowym obowiązkiem pracodawcy. Naruszeniu podstawowych obowiązków pracodawcy można przypisać znamię ciężkości, nawet jeżeli nie działał w złej wierze ani nie zachowywał się rażąco niedbale (II PK 220/11, M. P. PR 2012/9/482 – 486).

W ocenie Sądu Rejonowego nie może budzić wątpliwości, że pozwany szpital dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec powódki. Bezspornym jest bowiem, że pracodawca nie wypłacał w/wymienionej w terminie wynikającym z § 67 punkt 1 Regulaminu Pracy 2006 SPZOZ w P. wynagrodzenia do 3 – go dnia roboczego następnego miesiąca kalendarzowego, w którym pracownik wykonał pracę. Sąd zaznaczył przy tym, że powyższe unormowanie dotyczy również premii oraz zasiłków z ubezpieczenia społecznego. Sąd podkreślił, że wypłacenie wynagrodzenia i zasiłku po terminie nie było jednorazowe.

Sąd wskazał też, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego jasno wynika, że ani razu w okresie od stycznia do marca 2013 roku powódka – pozwana wzajemna nie otrzymała należnego jej zasiłku chorobowego w terminie. Dlatego też w okolicznościach niniejszej sprawy przyjęcie, że I. K. nie dochowała terminu wynikającego z art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 55 § 2 k.p. jawi się jako całkowicie nieuzasadnione. Sąd podkreślił, że w przypadku wielokrotnego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy w postaci niewypłacania wynagrodzenia termin 1 miesiąca powinien być liczony od momentu dowiedzenia się o tym przez pracownika. W okolicznościach sprawy możliwe jest więc przyjęcie, że termin ten jest zachowany, gdy pracownik składa oświadczenie o rozwiązaniu umowy w ciągu miesiąca od dnia ostatniego naruszenia obowiązku przez pracodawcę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2013 roku w sprawie sygn. akt II PK 25/13, Lex 1413153).

Nie ulega wątpliwości, że w okresie od lipca 2012 roku do kwietnia 2013 roku I. K. otrzymywała należne jej wynagrodzenie i zasiłek chorobowy zawsze po terminie płatności, przy czym zasiłek za marzec 2013 roku otrzymała w dniu 17 kwietnia 2013 roku. Oczywistym jest zatem, iż składając w dniu 30 kwietnia 2013 roku pismo rozwiązujące umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracodawcy, tj. niewypłacania wynagrodzenia w terminie, zachowała ustawowy termin na dokonanie tej czynności.

Odnosząc się do kwestii zastosowania w niniejszej sprawie art. 8 k.p., Sąd wskazał, że zgodnie z powołanym przepisem nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za

wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Sąd jednak podkreślił, że zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą „czystych rąk” na zasady współzycia społecznego może się powoływać tylko ten, kto sam swego prawa nie nadużywa. Innymi słowy z powołania się na zasady współzycia społecznego nie może korzystać ten, kto sam te zasady narusza w sposób świadomy i rażący, a działanie pozwanego – powoda wzajemnego w rozpatrywanym przypadku wiązało się bezsprzecznie z naruszeniem prawa powódki – pozwanej wzajemnej do uzyskania wynagrodzenia w przewidzianym prawem terminie.

Reasumując powyższe Sąd uwzględnił powództwo główne w całości i zasądził z powództwa głównego od pozwanego – powoda wzajemnego na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej kwotę 64.361,25 złotych oraz kwotę 5.919zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz z urzędu nadał wyrokowi w punkcie I.1. rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 21.453,75 złotych, a więc w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia.

W punkcie II.1 wyroku Sąd oddalił powództwo wzajemne Szpitala (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. przeciwko I. K. o odszkodowanie z art. 61¹k.p, wobec uznania za uzasadnione rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 § 1¹k.p.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwanego i powoda wzajemnego Szpital (...) Sp. z o.o. w P.. Zaskarżył on powyższy wyrok w części tj. w pkt I, uwzględniającym powództwo główne oraz w pkt II w pkt 2 w części zasądzającej od pozwanego (powoda wzajemnego) koszty zastępstwa prawnego na rzecz powódki (pозwanej wzajemnej).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, wybiórczą, pozbawioną logiki i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów z zeznań M. K. i przesłuchania pozwanej, z których wynika, że powódka w dniu 30.10.2012r. była w pracy oraz zeznań tych osób i zeznań T. R. — S., z których wynika, że pracodawca w drugiej połowie 2012r. przeprowadzał ze związkami zawodowymi lekarzami i pozostałym personelem pozwanej konsultacje na temat koniecznej redukcji wynagrodzeń prowadzącą do uznania, iż przyczyną rozwiązania umowy o pracę przez powódkę było naruszenie przez pracodawcę obowiązku wypłacania wynagrodzenia w terminie, a nie chęć rozpoczęcia przez powódkę własnej działalności gospodarczej i niechęć do świadczenia pracy za obniżonym o 20% wynagrodzeniem za pracę, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, wybiórczą, pozbawioną logiki i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów z zeznań M. K., T. R. — S., J. K., przesłuchania pozwanej i zarządzenia nr 9/96 prowadzącą do uznania, iż powódka nie dopuściła się rażącego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych nie przygotowując grafiku dyżurów na listopad 2012 r., gdyż „przygotowała propozycję grafiku dyżurów na miesiąc listopad 2012 r. w przewidzianym terminie”, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, wybiórczą, pozbawioną logiki i sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę dowodów z przesłuchania powódki oraz załączonych do odpowiedzi na pozew wraz z pozewem wzajemnym dokumentów wystawionych przez (...) Oddział w P., a także zeznań J. O. (2) i A. K. (1) prowadzącą do uznania, iż powódka nie dopuściła się rażącego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych poprzez wykorzystywanie zwolnienia lekarskiego niezgodnie z jego przeznaczeniem, zorganizowanie w tym czasie własnej działalności gospodarczej, konkurencyjnej dla działalności prowadzonej przez pracodawcę, oraz danie wiary powódce, iż ciężko i nagle zachorowała w dniu wręczania pracownikom pozwanej wypowiedzeń zmieniających, a nie poddawała się kontrolom ZUS z powodu „nagłych dolegliwości żołądkowych” przypadających każdorazowo akurat w dniu wskazanym na stawienie się przed lekarzem ZUS, a w konsekwencji wszystkich powyższych naruszeń uznanie, iż roszczenie powódki zasługuje na ochronę i uwzględnienie powództwa.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił też naruszenie prawa materialnego, poprzez sprzeczną z art. 65 § 1 k.c. wykładnię oświadczenia woli powódki o rozwiązaniu umowy o pracę, w sytuacji gdy z całokształtu okoliczności faktycznych wynikało, iż powodem rozwiązania umowy o pracę było wyczerpanie prawa do zasiłku chorobowego rozpoczęcie przez powódkę własnej działalności gospodarczej i niechęć do pracy u pozwanej za obniżonym wynagrodzeniem o pracę, niezastosowanie art. 8 k.p., w sytuacji, gdy powódka rażąco nadużyła prawa podmiotowego, zastosowanie art. 55 §

1^k.p. i uwzględnienie powództwa głównego, błędą wykładnię, a w konsekwencji niezastosowanie art. 102 k.p.c. i obciążenie pozwanej kosztami procesu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany - powód wzajemny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa (głównego) w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje, a razie nieuwzględnienia tego żądania o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w pkt I pkt 2 i pkt II pkt 2 poprzez zwolnienie pozwanej od obowiązku zwrotu powódce kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego z uwagi na treść art. 102 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy dokonał w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Okręgowy w całości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy przyjmuje za własne. Na pełną akceptację zasługuje też ocena prawna dokonana w przedmiotowej sprawie przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, że chybiony jest przede wszystkim zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew twierdzeniom podniesionym w apelacji, w przekonaniu Sądu Okręgowego, analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do uznania, że Sąd I instancji dokonał dowolnej, wybiórczej, pozbawionej logiki i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny przeprowadzonych dowodów. Wskazać należy, że Sąd dokonuje swobodnej oceny dowodów i ocenia ich wiarygodność stosownie do własnego przekonania. Jednocześnie powinien dokonać wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Granice swobodnej oceny dowodów winny być wyznaczone wymogami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. W myśl powyższych dyrektyw Sąd I instancji rozważa w sposób racjonalny i wszechstronny materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych, a wiążąc ich moc i wiarygodność odnosi do pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999r. w sprawie II UK 685/98). Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że apelujący nie wykazał, aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia reguł logicznego rozumowania czy zasad doświadczenia życiowego. W przekonaniu Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy właśnie zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego prawidłowo ocenił przeprowadzone w sprawie dowody w kontekście żądań obu stron postępowania.

Przypomnieć należy, że rolą Sądu w przedmiotowej sprawie było przesądzenie czy powódka – pozwana wzajemna zasadnie i zgodnie z przepisami rozwiązała z pozwanym pracodawcą umowę o pracę w trybie przewidzianym w art. 55 § 1^k.p. Od przesądzenia powyższego zależała bowiem skuteczność żądania zarówno pozwu głównego, jak i pozwu wzajemnego.

W przekonaniu Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy w pełni zasadnie przyjął, że pozwany Szpital (...) Sp. z o.o. w P. dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec powódki jako pracownika. Poza sporem było, że pracodawca nie wypłacał powódce w terminie wynikającym z § 67 punkt 1 Regulaminu Pracy 2006 SPZOZ w P. wynagrodzenia i zasiłku chorobowego do 3 – go dnia roboczego następnego miesiąca kalendarzowego, w którym pracownik wykonał pracę. Niekwestionowanym również było, że wypłacanie wynagrodzenia i zasiłku po terminie nie było incydentalne, a stanowiło bardzo częstą praktykę. Sąd Rejonowy w pełni zasadnie przyjął też, że nie ma racji pozwany – powód wzajemny w zakresie, w jakim dowodził, że rozwiązanie przez I. K. umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez nią wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego jasno wynika, że ani razu w okresie od stycznia do marca 2013r. powódka – pozwana wzajemna nie otrzymała należnego jej zasiłku chorobowego w terminie, przy czym zasiłek za marzec otrzymała w dniu 17 kwietnia 2013r. Nie może budzić więc wątpliwości, że składając pismo o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 30.04.2013r. zachowała ustawowy miesięczny termin na dokonanie takiej czynności, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p. w zw. z art. 55 § 2 k.p.

Skarżący, co wynika z treści zarzutów apelacyjnych, zdaje się formułować tezę, że to powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych względem pracodawcy nie przygotowując grafiku dyżurów na listopad 2012r. oraz wykorzystując zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem i organizując w tym czasie własną działalność konkurencyjną. Tymczasem, jak wskazano wyżej, rolą Sądu w przedmiotowym postępowaniu było przesądzenie czy powódka zasadnie i zgodnie z przepisami rozwiązała z pozwanym pracodawcą umowę o pracę w trybie przewidzianym w art. 55 § 1⁴k.p. Okoliczności przywoływane w apelacji, a mające na celu wykazanie, że to powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia swoich obowiązków pracowniczych, miałyby niewątpliwie znaczenie w sytuacji, gdyby to pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę w trybie art. 52 § 1 k.p. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie miała jednak miejsca. Okoliczności powyższe mogłyby też mieć ewentualnie znaczenie w kontekście zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 8 k.p., jednakże jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą „czystych rąk” na zasady współzycia społecznego może się powoływać tylko ten, kto sam swego prawa nie nadużywa i ten, kto sam nie lekceważy powyższych zasad. Innymi słowy z powołania się na zasady współzycia społecznego nie może korzystać ten, kto sam te zasady narusza w sposób świadomy i rażący, a działanie pozwanego – powoda wzajemnego w rozpatrywanym przypadku wiązało się bezsprzecznie z naruszeniem podstawowego prawa powódki jako pracownika tj. prawa do wypłaty wynagrodzenia w przewidzianym prawem terminie. Powyższy pogląd Sądu Rejonowego Sąd Okręgowy w pełni podziela i aprobuje.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie uzasadniały przyjęcia za uzasadniony zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powódkę w kontekście art. 8 k.p.

Wbrew zarzutom apelacji przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło, by powódka opuściła miejsce pracy w celu uniknięcia wręczenia wypowiedzenia zmieniającego. Chybione są też tezy, że powódka w czasie kiedy korzystała ze zwolnienia lekarskiego była zdolna do świadczenia pracy i wykorzystywała zwolnienie lekarskie niezgodnie z jego celem. Podkreślić należy, że żadne ze zwolnień lekarskich nie zostało przez ZUS zakwestionowane. Przeciwnie, lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że kontrolowane zaświadczenia lekarskie powódki o czasowej niezdolności do pracy są prawidłowo udokumentowane.

Nie do przyjęcia jest teza prezentowana w apelacji, że z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że powodem rozwiązania stosunku pracy przez powódkę było wyczerpanie prawa do zasiłku chorobowego i rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej. Właściwa analiza przeprowadzonych dowodów, a taką przeprowadził Sąd Rejonowy, prowadzi bowiem do wniosku, że prawdziwą i rzeczywistą przyczyną rozwiązania przez powódkę stosunku pracy był fakt notorycznego wypłacania jej przez pozwanego wynagrodzenia i zasiłku chorobowego po terminie. Gdyby sytuacja ekonomiczna szpitala była dobra i powódka mogła liczyć na terminowe wypłacanie jej należnego wynagrodzenia, z pewnością nie podejmowałaby prób znalezienia innego źródła zarobkowania. W takim stanie rzeczy, kiedy powódka nie mogła liczyć na terminowe wypłacanie jej należnego wynagrodzenia, trudno czynić jej zarzut, że poszukiwała innego źródła zarobkowania i po rozwiązaniu stosunku pracy z pozwanym rozpoczęła, wraz z innymi osobami, prowadzenie działalności gospodarczej. Niewątpliwie jednak nowa aktywność zawodowa powódki nie była przyczyną rozwiązania z pozwanym pracodawcą stosunku pracy, jak wskazują zarzuty apelacyjne, a jedynie jego następstwem.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kosztów zastępstwa prawnego zasądzonych na rzecz powódki – pozwanej wzajemnej. Zgodnie z zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c. Sąd może jedynie w wypadkach szczególnie uzasadnionych zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Szpital (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jest spółką prawa handlowego. W przekonaniu Sądu Okręgowego okoliczność, że prowadzona przez spółkę działalność przynosi straty nie stanowi uzasadnionej podstawy do odstąpienia od obciążenia jej kosztami procesu (por. orzeczenie SA w R. z dnia 14.02.2013r., III AUz 29/13, LEX nr 1267405). Szpital cały czas prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje z tego tytułu środki pieniężne. Podkreślić też należy, że jako strona postępowania sądowego, w tym również strona inicjująca to postępowanie w zakresie pozwu wzajemnego, winna liczyć się z obowiązkiem zwrotu kosztów stronie przeciwnej w razie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia sporu i zgromadzić w tym celu odpowiednie środki.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, uznając apelację za bezzasadną, orzekł jak w sentencji wyroku w oparciu o art. 385 k.p.c.